

Давидъ дори сега сѣднѣлъ на царскѣя прѣстоль. Той былъ великодушень и неустрашимъ, а при това снисходителень и мылостивъ камъ бѣдны и сыроты и кроткъ въ царско то си величїе. Давидъ съ своѣмъ-тѣ мѣдрость и благодость утвѣрдилъ царствованїе-то си надъ вси-тѣ Израилскы племена и мирно ты управлявалъ цѣлы 40 години. Въ това врѣмя той побѣдилъ много народы, разширилъ царство-то си, довелъ богослуженїе то въ най-добръ рядъ и прѣвзялъ отъ Евусей ты горѣ *Sionъ*, гдѣто направилъ за себе-си жилище и мѣсто за да ся дръжи кивотъ-тѣ Господень, най-прѣва-та свѣтыня на Израилтяны-ты. Давидъ въ всичко ся мѣчилъ да ся покаже, като отецъ на свои-ты подданны и всякакъ заягалъ да бѣде полезенъ на цркъвѣ-тѣ Божїѣ. Отъ голѣмѣ-тѣ си прѣданность къмъ Бога, Давидъ наумилъ да съгради въ Иерусалимъ недвижимый храмъ Божїй, за който пригровилъ и сградѣ. Той е написалъ и псалмы-ты, които црква-та е прїяла за умилително-то имъ съдръжанїе и нарядила да ся четѣтъ всякой день при богослуженїе-то.

За всички тѣя добродѣтели Давидъ получилъ отъ Бога обѣщанїе, подобно Аврааму, какво отъ негово-то плѣмя ще ся роди Спаситель, който ще царува вѣчно.

Слабость Давидова и негово раскаянїе.

